

ISIDORA
BJELICA

ŠKOLA
ZA ANĐELE

ili Sve što znam o ljubavi

Copyright © 2018, Isidora Bjelica
Copyright © ovog izdanja 2018, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Andreju, Buci, Srđanu, mojim anđelima

SADRŽAJ

PRVI PROBUĐENI	13
Prva inicijacija	19
Druga inicijacija	31
Treća inicijacija	39
Četvrta inicijacija	51
Peta inicijacija	59
Šesta inicijacija	73
Sedma inicijacija	89
Osma inicijacija	97
Deveta inicijacija	111
Deseta inicijacija	125
Jedanaesta inicijacija	145
Dvanaesta inicijacija	165
<i>O autorki</i>	185

Nalazite se u školi za anđele, samo što je koprena neznanja pokrila vaše sećanje. Zaboravili ste odakle ste došli, kuda idete i šta uopšte ovde radite. Ako ste tu, znači da je došlo vreme da znate zašto ste na ovoj planeti. To znači da ste spremni da, za razliku od ljudi koji ne razumeju šta se dešava i zašto im se baš to dešava, dobijete skripta za život.

Ako ste nesrećni, sami, zapitani, tužni, depresivni, anksiozni, uplašeni, očajni, razočarani, vreme je da sve to odbacite jer nesreća je samo nusposledica nižeg stepena svesti, a učenje ljubavi podiže vašu svest, pa tako i automatski spušta nivo nesreće. Ova uputstva za anđele nastala su iz ogromnog rada i traganja na putevima ljubavi. Od Aleksandrije, preko Kaira, Goe, Mumbaja, Kenije i Južne Afrike do Pijemonta. Blizina smrti činila ih je dramatičnijim, a upornost dragocenim. Uz patnju i muku, uz traganje, otkrivanje, padanje i podizanje, uz suze i bol dobila sam otkrovenja i inicijacije koji su pred vama.

Sva ona traganja i traženja, sve one sesije i sati i sati rada sumirani su u knjigu inicijacija koja će vam pomoći da završite ovaj razred života uspešno, da ne padnete još koji put u kosmosu u kojem iluzija vremena daje padu posebnu važnost. A kuda ćete dalje zavisiti od vas i ljubavi koju ćete naučiti da održavate u sebi.

Kao što ste mogli da primetite, nijedan alegorijski tekst do sada nije davao otvorena uputstva, naprotiv, u svakom od njih se krila nova zamka za iskliznuće iz Božje ljubavi, iz izvora. Svako uputstvo bilo je i zamka.

Stvar je i jednostavna i komplikovana, svako je dobio svoj skup okolnosti koje su istovremeno i njegove prednosti i ograničenja. Neretko bi se baš oni koji su predano pratili datosti uverenja koja su ih po rođenju i odrastanju okruživala shvatili da su im oni i put, ali i prepreka. Jer istina je spiralna i čuvaju je hiljade i hiljade vrata dualnosti.

Pitanje slobode bilo je skrivano jer je kolektivno zasejnilo individualno, jer je belo prešlo u crno, jer je igra dualizma stalno sve pretvarala u svoju suprotnost, i baš kad bi nam se činilo da smo nešto razumeli, shvatili, ono bi nestajalo ili se pretvaralo u svoju suprotnost. Dualizam kao princip stvoren je ne samo zarad iskustva, jer bez toplog ne bismo znali šta je hladno, bez dole ne bismo znali šta je gore, već i kao čuvar istine, ali i kavez za tajne.

I samo Hristovo veličanstveno otkrovenje ljubavi sakriveno je u alegoriju, a onda su to pretvorili u nomos, u običaj, da bi se škola održavala, da bi zadaci bili teški, da bi se zaista ispitalo šta smo i koliko razumeli i da

li smo razumeli, da bi se istina prenela, ali i da bi se istina sakrila.

Zato je, kako kaže Rumi, Bog ogledalo istine razbio u milione paramparčadi i svako zagledan u svoj delić misli da drži istinu sâmu i da se u njoj ogleda.

Ova knjiga je ogledalo ljubavi.

Ona je proizvod potrage i stradanja, učenja i slušanja, ona je vodič za one koji žele da znaju šta rade na ovoj planeti. I šta je ljubav. Za one prve probuđene u svojoj porodici, generaciji, lozi. Niko osim nas ne može da napravi taj skok, niko, ali ova knjiga vam može pomoći da taj skok ne bude bolan, da ne traje predugo i da ga zasigurno izvedete.

PRVI PROBUĐENI

Da li ste spremni da primite sve tajne
iz ove knjige?

Sâmo buđenje ne znači ništa. Možete se probuditi a opet spavati, možete početi da se budite a onda se zakočiti na nekom nivou svesnosti koji može biti veoma bolan i može vam biti mnogo teže nego onima koji ni nisu počeli da se bude, kojima život teče u potpunoj nesvesnosti. Tada se dešavaju lomovi, smrti, bolesti, otkazi, kataklizme, i sve to da bi se ta zaglavljenost prekinula i da bi se izašlo iz procepa i kognitivne provalije u kojoj ste zaglavljeni.

Život će vam stalno donositi upravo ono što vam je potrebno i dok god se bunimo, pravićemo nove energetske raskorake i bolove. Prihvatanje situacije će doneti mirakl preobražaja, ali i prostor za delovanje jer svaka manifestacija koja se iskazuje kao stvarnost nije samo izraz našeg stepena svesnosti nego i test da li smo savladali ono što verujemo da jesmo, da li smo naučili lekciju za koju smo poverovali da smo je naučili.

Nekada lekcije mogu biti tako strašne i teške da se ljudi od njih bukvalno blokiraju, presvisnu ili odustanu

od same škole. To je, rekao bi Alan Vots, zato što stvari shvatamo suviše ozbiljno, što smo zaboravili da je sve jedna velika kosmička igra. Ili jedna velika pozornica, kako je govorio Vilijam Šekspir. Uostalom, ništa ne postoji izvan nas samih, tačnije, izlivanje i pretakanje mikrokosmosa u makrokosmos dešava se na svim nivoima neprestano.

Ali vratimo se inicijacijama. Prainicijacija je, naravno, ulazak u matericu. Iako postoje različite hipoteze oko ulaska u matericu, prinuđena sam da verujem sebi jer sam ulazak svog prvog deteta osetila petnaest minuta po koitusu, dok sam ležala sama na plavom krevetu. Osetila sam neku rastresitu belu energiju koja je prošla kroz zatvoren prozor i bukvalno se spustila na moju matericu. Znala sam da je to ono što zovemo duša. Znala sam da je počeo novi život u meni. Zvala sam majku i rekla joj da sam trudna, ona je pitala koji mesec, a ja sam rekla: petnaest minuta. Rekla mi je da nisam normalna. Svest o drugom biću u meni, mom sinu, bila je prisutna od prvog trenutka bez obzira na broj podeljenih ćelija koje su činile njegovo nejakto telo.

Na ultrazvuku su govorili da je žensko, a ja sam osećala da je muško. Kršenje zakona fizike kada dva bića zauzimaju jedno telo možda je najzanimljivije, ali i teško iskustvo. Iako se trudnoća i porođaj u svetlosti sekularnih predstava o radosti roditeljstva falsifikuju i predstavljaju na drugačiji način.

Sam porođaj nije inicijacija samo za bebu nego i za majku. Za ženu je to inicijacija u ljubav kroz bol koji

neke ne mogu da prežive. Za bebu je to šok izlaska na svetlost, dolaska u svet koji će povremeno biti divan do ekstaze, a povremeno surov do krajnjih granica. To je put ka smrti kao nečemu što naš um odbija da prihvati i što će mu doneti broje inhibicije. Porodaj, onako surov i sirov, prva je inicijacija u telesnost tro-dimenzionalnog sveta krvi, mesa, tla, emocija, suza, bola, ali i radosti i učenja ljubavi. Nije čudo što veliki broj tehnika isceljenja računa sa fetalnim isceljenjem.

Veliki broj stresova, loših misli, pogrešnih uverenja, koje majka nosi u tih devet meseci, neretko se pretvara u jedan energetski entitet koji naseljava podsvest deteta i koji će ga pratiti celog života. To često može biti prepreka i njegovom podizanju svesnosti i smanjenju patnje, pa i razumevanju ljubavi.

U ovoj zemaljskoj školi za anđele moramo shvatiti da svako može doživeti i praktikovati ljubav samo u korelaciji sa stepenom svesnosti na kojem se nalazi. U odmeravanju snaga um/srce, svesno/nesvesno sve se dešava. Kada um potpuno preuzme uzde našeg emotivnog života neretko dolazi do interpretacija koje dovode do neverovatne patnje i očaja, pa se to ponekad završi i dragovoljnom smrću ili teškom depresijom...

Izuzev fizičkog bola, svaka patnja je isključivo proizvod naše interpretacije onoga što zovemo stvarnost. Ko to ne razume već je u potpunoj tami svog uma i svojih uverenja. Paradoksalno, ono što nam je najkorisnije za snalaženje u tami i izazovima ovog sveta – um – istovremeno nas čini i robovima sopstvenih uverenja.

Kada govorimo o snazi uma, mi zapravo govorimo o potencijalu da nadiđemo *pain body*, iliti bolno telo, koje je sukus, odnosno osnova i srž sve patnje koju nosimo u našoj DNK, sve one nakupljene patnje predaka koja je nastala kao nusposledica nerazumevanja univerzalnog zakona ljubavi.

Prva inicijacija

Hrabrost otvara kapije svesti
brže od svake gnoze

Aleksandrija

U potrazi za esencijom patnje, kada sam mislila da mi ističe vreme u ovoj dimenziji, verovala sam da moram što pre da odem u Aleksandriju. Beli grad koji je osnovao Aleksandar Veliki još 331. p. n. e. nije bio mesto njegovog prebivališta, već smrti. I Hipatija, žena-filozof i matematičarka, koja me je oduvek privlačila svojom otmenom mudrošću, smirenošću i lepotom neoplatonističkog duha slobode, zauvek je ostala vezana za ovaj čudesni grad mistika, grad u kojem su je mučki ubili...

Kompletno tadašnje znanje čovečanstva nestalo je u požaru velike Aleksandrijske biblioteke. Bila je to veličanstvena demonstracija prolaznosti svega i uzaludnog ljudskog napora da sačuva od nestajanja bilo šta manifestovano. Pa opet, energija Aleksandrije sačuvala je kompletnu gnozu Aleksandrijske biblioteke. Jer Aleksandrija je grad inicijacija. Svaki kamen, svaki obelisk, svako drvo, svaka ulica, kuća, hram, pozorište, katakomba krije energetski odraz nekog adepta koji je

ovde živeo, mislio, tražio smisao i istinu... A mnogo mistika, filozofa, matematičara i naučnika baš ovde u Aleksandriji pokušalo je da odgonetne tajnu postojanja, života i smrti, smisla i besmisla, ljubavi i mržnje.

Jedno od sedam svetskih čuda, svetionik na poluostrvu Farosu koji je sagradio čuveni Sostrat magnet-ski je privlačio putnike i trgovce iz celog sveta, koji su verovali da se baš tu, gde se dodiruju vrh Afrike i Sredozemno more, inicijacije dešavaju sa lakoćom sa kojom lađe uplovljavaju u ovu belu luku vođene velikim Sostratovim svetionikom.

Umorna od dugog leta našla sam se oko tri sata posle ponoći na aerodromu koji je vrlo daleko od grada, u nekoj prašini do koje vode delom široki drumovi a delom stranputice. Bilo je prohladno, a dva Arapina, šofera koja su me dočekala na parkingu preko puta aerodroma jer im nije dozvoljeno da priđu, sve vreme vožnje raspravljala su nešto oko mobilnih telefona. Imala sam osećaj da se čitavu večnost vozimo kroz pustinju dok se nisu pojavile one tipične osvetljene arapske prodavnice u nekom ružno sazdanom predgrađu, da bismo na kraju, posle duge vožnje koja je trajala skoro do svitanja, jedva našli moj hotel *Tulip in*.

Kada sam najzad dobila sobu koja je gledala na uske aleksandrijske ulice, shvatila sam da sam propala jer me je mujezin budio na svaka dva-tri sata. Ipak, imala sam pet dana potpune samoće u Aleksandriji.

Interesovalo me je da li ću umeti da budem sama, da li ću imati strahove kad između terapija budem

potpuno sama u gradu u kojem sam prvi put. Ali moja ljubav prema Egiptu je tolika da je pokrivala svaku zapitanost i svaku anksioznost. Trebalo je samo napraviti dobar plan, a onda će se stvari desiti ili se neće desiti.

Gledala sam šta sve treba da obiđem, da vidim, a ostalo je bilo na kosmosu, Bogu, stvarnosti. Držala sam se onog pravila da moj šofer mora da bude iz hotela, i to je garantovalo da neću imati problema sa otmičarima i navalentnim trgovcima. Za desetak dolara Ahmed bi me vozio i po šest sati, obilazili smo jednu po jednu palatu, baštu, muzej, katakombu, antičko pozorište... a onda smo išli na mesta za koje Amhed nije čuo, a koja sam ja nalazila na ezoteričnoj mapi Aleksandrije. To su mesta na kojima su ostali energetski zapisi onoga što je nekad bilo a čega u prividu stvarnosti više nije bilo. Ahmedu je to bilo čudno, ali se nije mešao. Možda je čak mislio da sam neki špijun koji obilazi mesta na kojima naizgled nema ama baš ničeg.

Po podne, posle sveg tog upijanja istorije, mali tamnoplavi kombi hotela *Tulip in* vozio nas je kroz krivudave ulice do plaže, prilično udaljene od samog hotela, gde smo se u mlakoj novembarskoj vodi kupale samo ja i jedna emancipovana starija dama iz Kaira, koja je za vikend pobešla od svoje porodice ovde, na prošarani žuti aleksandrijski pesak, i koju je mnogo nerviralo što druge žene sede na obali pokrivena, u birkiniju. Ona je satima plivala u sasvim mirnoj vodi, dok su dvojica Arapa mirno stajala na obali sa ogromnim plavim peškirima i čekala da nas zagrnu po izlasku iz vode. Pitala me je odakle sam i rekla mi da vikendom

beži iz zagušljivog Kaira da se u samoći odmori i isku-
pa. Taj ritual je ponavljala godinama.

Svaki dan započinjala sam odlazeći do nove Alek-
sandrijske biblioteke. Ahmed bi me odvezao, ali redovi
su bili strašno dugački i nisam imala snage da čekam
na ulaz u tu rotondu, gde uostalom uopšte nije bilo
starih dokumenata. I onda bismo opet produžili negde
drugde, u luku, ka rimskim iskopinama...

Danas postoji ta nova biblioteka u zanimljivoj arhi-
tektonskoj formi rotonde, a moj šofer je znao napamet
sve faze uništenja famozne Aleksandrijske biblioteke i
ponavljao je dobro naučenu mantru:

– Miledi, važno je znati da je za prvo paljenje indirek-
tno odgovoran Julije Cezar. Kad je neprijatelj pokušao
da preseče njegovu flotu, morao je da se brani pomoću
vatre koja se proširila na blokove, a onda i na biblioteku.
Tako je pisao Plutarh, miledi. Imamo i drugo palje-
nje biblioteke, koje su izveli hrišćani nakon što je 387.
hrišćanstvo postalo državna religija Rimskog carstva i
pošto je Teodosije naredio uništavanje svih paganskih
hramova. Tada hrišćani sa patrijarhom Teofilom na
čelu spaljuju Aleksandrijsku biblioteku. I na kraju, treće
i poslednje uništavanje desilo se onda kada je musli-
manska armija osvojila Aleksandriju 642. godine, pošto
je porazila vizantijsku vojsku kod Heliopolisa.

– Da, da, taj deo znam – rekla sam. – To je ono
čuveno pitanje kada je zapovednik vojske pitao kalifa
Omera šta da radi sa bibliotekom i tolikim knjigama,
a on mu je dao istorijski odgovor: „Ili su te knjige u
suprotnosti sa *Kuranom*, što znači da su jeres, ili se
slažu sa njim, što znači da su suvišne.“